

MÁ TĚ NA PROVÁZKU JAKO JOJO

9

Nad náš stůl s béžovým ubrusem a béžovými ubrousky, naleštěnými příbory a karafou na vodu z křišťálového skla se nakloní mladý číšník s perfektně upraveným plnovousem a škrtnutím zapalovače rozsvítí vysokou svíčku. Na tomhle stole uprostřed restaurace nepochybně trval Marek. Když už má dnes utratit tolik peněz, tak nebude sedět v koutě, jen ať ho všichni vidí. Vzal si na sebe oblek, který nosí jen na svatby anebo na pohřby. Byl drahý, je šitý na míru, líbí se mi s jak velkou precizností, všechno je bezchybné a správné, jen v kalhotách byl vzadu klínek navíc, to kdyby Marek náhodou přibral v pase, což se taky stalo. Košili má bílou. Stejně jsem před odchodem vyžehlila dvě, dvě bílé košile, aby si mohl vybrat, která bílá je lepší bílá a víc se hodí pro dnešní slavnostní příležitost.

„S tím ohněm bych byl opatrný, moje žena je trochu žhářka,“ zasměje se. Nikdy neříká manželka, vždycky moje žena, jsem jeho, jenom jeho. Už dokonce dvakrát. Žaludek se mi stáhne.

„Aha, no...“ Číšník znejistí. Má to tedy raději zhasnout, anebo je to jen další rádoby vtipná poznámka dalšího hosta? Je milý, pracovitý a servilní, ale reagovat správně na vtipné poznámky a navazovat přirozeně kontakt s úplně cizími lidmi, to neumí. Navíc se mu přičí neustále vstupovat s jídlem a pitím nebo dotazy na jídlo a pití do dialogů, které hosté buď rázně utnou anebo v nich beze všeho pokračují anebo, a to je nejhorší, se ho pokoušejí do těch svých dialogů zapojit, aby na jedné nebo druhé straně získali početní převahu. „Přejete si tedy ten oheň zhasnout?“

„Proboha ne, oheň bych v našem vztahu nezhasínal, jsme spolu teprve třináct let!“

Měl by se tomu číšník zasmát? Nejraději by odešel domů, učit se na zkoušky z trestního práva. S tím se nám sám svěří, že mu chybí zkouška z trestního práva, protože Marek se ho zeptá, ale až později a v úplně nevhodný okamžik.

„To je v pořádku,“ uklidním ho. „On si dělá jen leg-raci.“ Mluvit o Markovi jako o svém muži nebo aspoň manželovi už nechci. Dnes je to na den přesně těch třináct let, kdy jsme spolu začali chodit. Třináct je dost. Třináct a dost.

„Dobře. Budete si přát pro začátek nějaký aperitiv?“

Nechám to na Markovi, on platí, on rozhoduje o tom, co se bude jíst a pít a kolik toho bude. Dělá to vždycky, a když jsme v restauraci s dětmi, tak automaticky předpokládá, že po nich dojím to, co zbyde, a objedná mi jen polévku anebo předkrm s poznámkou, že jím jako vrabec.

Já nejím jako vrabec, jím úplně normálně, ale klidně si pak doma uvařím třeba ještě párek a dám si konečně kafe, kafe v restauraci je podle Marka zbytečné, když si ho můžeme v klidu uvařit až doma, proto jsme si ten drahý kávovar ostatně pořídili, a taky kvůli návštěvám, aby viděly, že na dobré kávě nám záleží. Stojí na viditelném místě na desce z pravé žuly. To už ví každý, koho jsme si pozvali až k sobě do kuchyně, že ta žula je pravá.

„Ještě nevíme, co budeme jíst, takže nevíme, co budeme pít, že jo, Štěně?“ odpálkuje ten míček na moji stranu těsně za síť, takže ho nedoběhnu. Ani se o to nepokusím, zaspala jsem vzadu na čáře.

„Ještě nevíme, pardon,“ omluvím se číšníkovi a natáhnu se pro jídelní lístek. Vidlička, kterou nejspíš zachytím svým širokým rukávem, se ze stolu sveze na zem a cinkne.

Číšník se pro ni pohotově skloní a Marek se na mě trpělivě usměje. „V klidu si vyber, nikam nespěcháme.“ Potřebuje mi dát najevo svoji převahu a připomenout mi svoji ochotu udělat všechno, abych byla spokojená, pokud nastane nějaký problém, bude to zase jenom moje vina, a taky se potřebuje v klidu podívat na ceny a nějak si to v hlavě posčítat, aby nepřekročil částku, kterou si pro dnešní večer stanovil jako nepřekročitelnou.

„Přinesu nový příbor. Voda vám tedy zatím bude stačit?“

„Ano, díky. Přinesete nám i citrón?“ Citrón bude zdarma a Marek obyčejnou vodu nepije, potřebuje ji s něčím, dokonce i v lahvi, kterou si s sebou nosí

na tenis, má trochu jahodového sirupu. Doma je jen jahodový, protože děti jiný nepijí.

Mlčím a tvářím se kysele, ani o tom nevím, ale Marek se mě zeptá, proč se zase tvářím kysele, tak se tak možná tvářím.

„Obyčejná voda z kohoutku za šedesát korun,“ zavrtí hlavou.

„Mohl sis objednat něco jiného.“

„Třeba kolu za devadesát, jo?“

„Třeba.“

„Jasně a dvě jsou za sto osmdesát, tuhle vodu budeme mít oba na celý večer. Kolik v tom je, tak půl litru?“ Zvedne karafu.

„Nevím.“

„To bude míň, to je hodně silný sklo.“

„Je to jen voda.“

„No právě, obyčejná voda z vodovodu za šedesát korun!“

Netuším, co tady ještě dělám, co tady ještě děláme spolu, no tak máme výročí, není přece nutné ho slavit, když už není co slavit a o čem se bavit. Už není nutné trvat na rituálech, osvědčených pravidlech chování a normách. Naše rozpadající se manželství už žádná tradice neupevní. Už nemá smysl to ani předstírat. Mně už došly síly, ale Marek bude bojovat. Marek počítá s tím, že vždycky udělám, co mi řekne. Zvykl si na to. V jiném matematickém modelu neumí fungovat.

„Kryštof má rakovinu,“ řekne, asi aby mě znehybnil už na začátku.

Připoutá mě k minulosti a nacouvá na mě s nákladem emocí jako bagr na skládku.

Kryštof je Markův nejlepší kamarád, byl mu za svědka atd. Nezmínila jsem se o něm jen proto, že dosud nebyl důvod zmiňovat žádného z našich přátel. Oni s naším příběhem nijak nesouvisejí, do kapitol, které s vámi dobrovolně sdílím, nikdy nevstoupili, nepřišli na návštěvu, i když chodí často, nezavolali, i když volají často, je tedy jedno, jak se jmenují, jak vypadají, jaké mají vlastnosti, emoce, nemoce. Kryštof by mohl být klidně Michal, mít malou jizvu nad obočím, kouty a malárii, stačilo by připsat, že byl nedávno v Keni, a bylo by to, bylo by to jedno. Jeho manželka se jmenuje třeba Kateřina, hezky se obléká, má příjemný, klidný hlas a život zvládá s lehkostí, ale Kateřinu mám opravdu ráda, protože se opravdu hezky obléká, má opravdu příjemný, klidný hlas a opravdu život zvládá s lehkostí, to si nevymýšlím.

„Čeho?“

„Představ si, že prostaty.“

Snažím se představit si to.

„Tak co na to říkáš?“

Neříkám nic, nejde přece o nově vymalovanou stěnu v ložnici, abych na takhle položený dotaz vůbec nějak reagovala.

„Musel dát výpověď v práci, hypotéka na krku, auto má tuším taky na operák anebo je firemní, tak jako tak o něj přijde, přijde o všechny benefity, když ve firmě skončil.“

„Má rakovinu a ty řešíš auto.“

„Neřeším auto, řeším, že má rakovinu, chudák. Chudák Kačka, všechno to teď bude na ní, ale ona to utáhne, nedávno ji povýšili.“

Na mně je taky všechno a nejsem chudák, protože Marek nemá rakovinu a nikdo mě v práci nepovýšil, když nemám práci ani auto, klidně můžu mít taky rakovinu a v Markově uvažování o žádné benefity nepřijdu.

„Já jsem mu říkal, že si má k hypotéce sjednat životní pojistku, to se nakonec vždycky vyplatí,“ pokračuje Marek. Životní pojistku nutí všem, mně ji taky kdysi dávno vnutil. Pokud umřu správně, tak abych neporušila přísné podmínky smlouvy, vydělá na mně balík. Skoro bych na to zapomněla, ale vy si tuhle informaci dobře zapamatujte!

„Asi v pětatřiceti ještě nechtěl myslet na smrt.“ Já ani v sedmatřiceti. Mně po dlouhé době připadá, že konečně žiju! Nechci brzdit. Nechci se ve všem pořád omezovat, protože by to bylo rozumné a ostatním by to dávalo větší smysl. Neměl by můj příběh dávat smysl především mně?

„Lidi chtěj ušetřit pár tisíc, a klidně přitom přijdou o miliony.“

„Život člověka je pro tebe jen finanční částka.“

Marek se na mě podívá, jako bych k našemu prostřenému stolu vypadla z létajícího talíře. „Tak snad má děti, o které bude třeba se postarat. Měl na ně myslet anebo si nechat poradit, já jsem mu radil, já všem radím dobře. A úplně zadarmo, jak blbec. Já jsem tak hodnej blbec, to ani není možný.“

„Tak hlavně že to víš,“ rýpnu si.

„Jo, měla bys zavolat Kačce, vždycky na tebe měla dobrý vliv.“

„Mám jí volat, když jí onemocněl manžel, protože na mě vždycky měla dobrý vliv?“ Co je tohle za radu zdarma?

„Jo. Ta ženská umí stárnout.“

„Co?“

„No, nedívej se na mě tak, umí to líp než ty.“

„Nevěděla jsem, že s někým soutěžím.“

„Nemusíš s ní soutěžit, stačí, když si z ní vezmeš příklad. Když umí ženská stárnout s grácií, je to sexy.“

„A co to je, ta grácie?“

„To, co ty nemáš, Štěně.“

„Jo, no, promiň, odskočím si na toaletu.“

Potřebuju se nadechnout, dát si ručník na hlavu, jako to dělají některé tenistky, když se jim ve hře nedaří. Najít pod ním svůj ztracený klid a rovnováhu. Aspoň o pár minut tohle utrpení zkrátit. Nepřemýšlet o tom jako o utrpení. Byli jsme přece tak šťastní, když jsme se brali. Všechno nám ten den vyšlo a vůbec nic se nepokazilo, ani počasí. Občas je mi toho všeho jednoduše líto. Ještě pořád se nedokážu oprostít od minulosti a všeho kolem.

„Ted? Bylas přece doma, než jsme šli.“

„Nemůžu?“ Zvednu se. Jistě že můžu.

„Samozřejmě že můžeš, proboha, přece ti nebudu zakazovat jít na záchod, tu kabelku tady můžeš nechat, všimne si Marek. „Já ti ji pohlídám, neboj.“

„Trochu si upravím make-up.“

„Nikdy si neupravuješ make-up.“

To je pravda. Marek mě zná a já znám jeho. Vím, že tady tu kabelku od Diora nemůžu nechat a odejít jen s mobilem v ruce taky ne.

„Přepudruješ si nos, jo?“ zasměčuje překvapivě tvrdě.

„Prosím?“ Měla bych jít víc do kolen, abych se dokázala rychleji odlepit z místa.

Marek se zasměje a zvedne dlaně na znamení, že se vzdává, ale já na něm vidím, že vzdávat to nebude nikdy, proto jsme dnes tady.

„Mohu vám při výběru s něčím poradit?“ zeptá se číšník, který se znovu dostavil k našemu stolu. Zdá se mi, že nerad.

„Moje žena si jde přepudrovat nos. Ona ho má ráda přepudrovaný.“

„Dobře, vrátím se za chvíli.“

Opřu se zády o dveře kabinky a vytáhnu z kabelky mobil. Svítí na něm dva nepřijaté hovory od Jakuba a jedna zpráva, taky od něj.

Kde jsi?

V rychlosti na ni odepíšu, pak smažu oba hovory i zprávu a zablokuju si jeho číslo, aby mi během večere už nevolal ani nepsal, on občas zapomene, že volat ani psát nesmí, on to neřeší a já už to taky nechci řešit, ale kvůli dětem musím. Vyčurám se, když už jsem tady, utřu si ruce do navlhčeného ručníku smotaného do ruličky, je mi líto ho po jednom použití odhodit do koše k vyprání, ale co jiného s ním, na to, abych

si ho teď dala na hlavu, je příliš malý. Dám si před zrcadlem aspoň lesk na rty, jiná líčidla s sebou nemám, a chvíli si v tom naleštěném skle s masivním ozdobným rámem koukám do očí. To člověk dělá, když potřebuje odpovědi, trochu dramatu do příběhu, natáhnout čas anebo aspoň jeden odstavec. Oddaluju tím další nevyhnutelný dialog s Markem, který se pokusím popsat přesně tak, jak proběhne, a nic nevynechat od teď až do konce dnešní večere, která skončí tak strašnou hádkou v autě, že se pokusím vyskočit za jízdy, ale Marek dveře v autě vždycky zamyká, prý kvůli bezpečnosti. Vrátím lesk do kabelky a zapnu ji, aniž pořádně zkontroluju její obsah. Tahle kabelka se k večerním šatům nehodí, je příliš velká, ale Marek na ní trval, protože Dior, a všichni to musí vidět, že Dior, že ano. Kdybych si vzala jinou kabelku, kdybych v ní neměla věci, co se na výroční večeři s manželem nenosí, kdybyste četli pozorně, pak byste nejspíš tušili, co v ní je. Klidně si teď nalistujte zpět na první stranu a najděte si to hned v prvním odstavci, vy, kterým nevadí, že přijdete o překvapení. Vy ostatní počkejte, dokud se mi do té kabelky Marek nepodívá a nenajde to v ní za vás. Nebude to hned.

„Máš zácpu, nebo co?“ přivítá mě. Nevstane, židličku mi od stolu neodsune, neudělal to ani při našem příchodu, myslím, že ho to ani nenapadlo.

„Objednal jsi víno?“

„Těžko, když nevím, co budeš jíst.“

„To, co vybereš, jako vždycky.“

„Prosím tě, co to meleš, klidně si vyber sama, na co máš chuť.“

„Já ani nevím, obvykle dojídam po dětech.“ Sice se usměju, ale ta poznámka je konfliktní, to uznávám. Proč si prostě nevyberu jídlo a basta?

„Za to já nemůžu, že si nikdy nechceš nic dát.“

„Dobře, dám si, na co mám chuť.“

„Předkrm bych viděl na hovězí carpaccio, jedno dohromady, ať tady neseďme jako chudáci bez předkrmu.“

Že tady budeme sedět jako chudáci nad jedním předkrmem, to asi nevadí, tak to odkývnu.

„A hlavní jídlo?“

„Dej mi ještě chvilku,“ požádám ho.

„Mají těstoviny třeba. Aglio olio, tadyhle třeba, dvě stě gramů, to ti bude stačit, dej si to klidně bez česneku, jestli nechceš česnek.“

„Dám si steak.“ To je taky konfliktní. Proč si prostě nedám ty těstoviny bez česneku, jen s olejem a basta, vždyť je toho dvě stě gramů, to mi bude stačit.

Marek nalistuje v menu na jinou stranu. „Steak, jo?“

„Lidi sem chodí hlavně kvůli masu,“ připomenu mu to, co sám tvrdil. Proto tuhle restauraci vybral, on vždycky vybere takovou, kde dělají hlavně steaky, aby chutnalo hlavně jemu, přitom pokaždé zdůrazní, že do restaurace chodí jenom kvůli mně.

„Nikdy ho nechceš, když ho udělám doma na grilu.“

„To není totéž přece.“

„Protože kupuješ hnusný maso.“

„Kupuju to, co je v akci.“

„Aby ta akce byla výhodná, tak se ušetření na produktu musí vyplatit. Pokud ušetříš na něčem, co nechceš, tak je to v konečném důsledku tvoje ztráta.“

„Moje ztráta,“ zopakuju tiše. Patnáct nula.

„Jo, ztráta. Mají i saláty. Kozí sýr a ořechy, to máš ráda.“

Začínám si tady uprostřed restaurace znovu připadat jako na tenisovém kurtu. Ostatní hosté se otáčejí směrem k nám a židličky si rovnají po obvodu. Tenis je hezký sport na úrovni, při kterém jsou diváci elegantně oblečení. Připraveni otáčet hlavy zleva doprava, tleskat a slušně fandit svému favoritovi, dokud se to celé nezvrhne a nezačnou si stěžovat, že nehrajeme podle pravidel. Žádné zbraně nejsou povoleny, přestože na stole je jich k dispozici hned několik. A na ty křišťálové karafy, tak na ty nám rozhodně nesahejte!

„Dám si ty těstoviny,“ ustoupím. Stejně nevím, o co bychom bojovali, a s Markem nemůžu vyhrát. Marek mě vždycky dovede tam, kde mě chce mít. Třeba sem. Já jsem do restaurace jít nechtěla. Byla bych radši doma, uvařila dětem krupicovou kaši, posypala jim to granulem a hromadou moučkového cukru a zalila horkým máslem a povídala si s nimi. Pořád mám špatné svědomí, že jsem u Marinky nebyla, když ji Dylan málem zabil.

„Hlavně si dej, co chceš ty, nepotřebuju, abys ze mě zas dělala monstrum, co ti ani nedovolí objednat si jídlo. Blanka už se mnou skoro nemluví.“

„Co s tím má společného Blanka?“

„No, děláš ze mě před ní monstrem. Nevím, proč by se mnou jinak nemluvila, nic jsem jí neudělal, ještě jsem jí, blbec, chtěl pomáhat s investicema.“

„S investicema jsi jí chtěl pomoci, protože bys z toho měl provizi.“ To už jsme probírali několikrát a Marek to už několikrát sám přiznal, bez provize by to dělal jenom blbec.

„Bez provize by to dělal jenom blbec,“ znovu to přizná.

Tak je blbec, nebo není blbec? „To nedává smysl.“

„Smysl nedává ta její naprosto zbytečná rekonstrukce. Proč jí to Ivan neřekne, když nás všechny pořád otravuje s tou svojí logikou, co? Proč jí neoznámí, že z vědeckého hlediska už bude Přemek navždycky jenom ležák?“

„Nechceme, aby se trápila.“

„Nepůsobí na mě úplně utrápeně, když s tebou poslední půlrok vymetá kdejaký večírek.“ Aspoň že to muhle Marek věří.

„No dobře,“ potvrdím mu tu lež. „Ale všichni potřebujeme mít v životě někoho, kdo nám řekne, že to dobře dopadne, i kdyby to dobře nedopadlo.“

Marek mávne rukou. „Miliony vyhozené z okna.“

„Ty všechno počítáš na peníze.“

„Kdyby je investovala do fondů, mohla si ročně přijít na šest, sedm procent, s mizivým rizikem ztráty. Mohla to udělat pro Lauru, aby měla ta holka na dobrou školu například, Přemkovi přece na jejím vzdělání záleželo, každému normálnímu rodiči záleží na tom, co bude s jeho dětma.“

Udělá krátkou pauzu, ve které mu to mám nejspíš potvrdit, tak mu to potvrdím, samozřejmě že ano! Ostatně je to věc, kterou obvykle připomínám já jemu. Důležitost kvalitního vzdělání, státní škola je nesvodná, je to zkostnatělý systém brzdící zájmy dítěte a tak. Marek pokaždé oponuje tím, že státní školství je u nás na vysoké úrovni a zdarma, tak buď ticho.

„To probereme později,“ řekne tónem, jako bych se na to už teď měla pořádně připravit.

„Co?“

„Nejdřív si musíš vybrat, co vlastně chceš.“

„Co chci?“ zeptám se zmateně.

Marek zvedne hlavu od jídelního lístku. „K jídlu.“

Dobře, nejdřív se musím najíst, s prázdným žaludkem se nebudeme hádat, já se nikdy nehádám.

Ženy, které v sobě svůj vztek dusí a nechtějí problémy řešit nahlas, se vystavují čtyřikrát většímu riziku kolapsu, nebo dokonce úmrtí než ty, které se do hádky pouštějí s plnou vervou. Pustím se do toho s takovou vervou, že tuhle statistiku nakonec obrátím naruby.

„Aha, jídlo.“ Nervózně nalistuju dopředu k salátům, ačkoliv na salát vůbec nemám chuť. V zimě saláty moc nejím.

„O všechno bych se jí postaral za tu nejnižší možnou provizi, já to ani bez provize dělat nemůžu, to bych v práci neobhájil,“ pokračuje Marek. Nemůže Blanku dostat z hlavy a na svoji stranu. Blanka ho má přečteného od začátku, Blanka ho nikdy neměla moc ráda

a Přemek taky ne, ale Přemek není nebezpečný, ten jen leží a mlčí a bude napořád.

„Hm.“

„A ona se na mě dívá jako na nějakýho násilníka, podle mě už jí v tom bezbariérovém baráku z těch detektivních seriálů definitivně jeblo.“

Pokrčím rameny. Trochu jí jeblo, mám-li použít Markův slovník. To jo.

„Nic, kašlu na to. Nechci o ní mluvit zle. Mám ji rád. Je to tvoje sestra, tvoje krev.“

Kdyby teď Blanka Marka slyšela, nejspíš by ho podezřívala, že nás chce zabít obě dvě. Já se jen nervózně usměju, já Marka z ničeho tak šíleného nepodezřívám. Marek mi občas pod stolem šlápne na nohu, ale to není fyzické násilí, to je prostě jen... je to jen šlápnutí na nohu, nic víc.

„Dej si, co chceš, Štěně,“ dovolí mi znovu a přitom se dotkne hřbetu mojí levé ruky položené na stole.

„Chci steak.“ Opravdu jsem to vyslovila nahlas? Opravdu si za tím stojím? Očima vyhledám číšníka, abych mu to řekla dřív, než mě Marek přesvědčí o tom, že chci v životě něco úplně jiného.

„Zrovna dneska musíš mít chuť na maso, když stojí dvojku,“ procedí mezi zuby, ale tak, abych to slyšela, a významně svým ukazováčkem přejíždí po mém snubním prstýnku, měla bych ho poslouchat. On přece není žádné monstrum, co mě ubodá steakovým nožem! On mě nikdy nenechá odejít, v tom má Blanka pravdu.

Žaludek už mám tak stažený, že nechci jíst nic, ale něco si dát musím, protože když si teď nebudu chtít objednat, bude to horší, než když si objednám strip steak. „A ty si dáš co?“ vydechnu poraženě. Hra, sada, zápas.

Marek zvedne ruku ve srozumitelném gestu, které má číšníka zadržet v chůzi. Ještě to musíme probrat. „No, já si dám steak, proto jsem tuhle restauraci vybral. Chlapi v práci říkali, že to za to fakt stojí, nejlepší maso, stažené, to ty vůbec neumíš ocenit, to je úplně škoda pro tebe.“

„Jak myslíš.“

„Takže těstoviny? Na jaký máš chuť?“

Mám chuť křičet, že vůbec nemám chuť na těstoviny, ale objednám si ty nejdražší, ty s lanýži. Podrazím Markovi nohy cestou do sprch.

„Lanýže, jo?“ podívá se na mě překvapeně, když číšník odejde vyřídit objednávku do kuchyně. Já jsem Markovi nikdy nedělala nic naschvál, nikdy jsem ho nepodváděla, nepodrážela, nezaháněla do rohu, ani na veřejnosti, ani doma. „Nemáš ráda houby.“

„To není klasická houba.“

„No to rozhodně není, je tak tisíckrát dražší, úplná píčovina, za trochu toho smetí, co ti nastrouhají na nudle.“

„Hezky to voní.“

„Tak si namaž lanýžový olej pod nos, když ti jde akorát o vůni. Ty jsi občas taková slepice pitomá, to je až neuvěřitelný.“

„Já jsem chtěla steak,“ připomenu mu. Tu slepici přejdu, vždycky přejdu každou slepici, krávu, husu,

blbku, nánu, jen si skousnu vnitřní stranu rtu, to nemůže Marek vidět, to nemůžou vidět ani děti, jak to u mě v puse občas vypadá.

„Co to s tebou je?“

To je dobrá otázka. „Nic.“

„Strašně se ti zkažila pleť. Vždycky jsi měla tak hezkou pleť a teď se ti úplně zkažila. To máš z těch drog?“

Zalapám po dechu. „Z drog?“

„Nadýchala jsi skoro půl promile a v krvi jsi měla zbytkové množství kokainu, LSD a MDMA.“ Zjevně si přečetl policejní zprávu. Zjevně má na policii známé, protože já jsem mu ji neukázala, anebo má k těm informacím jako majitel vozu přístup, nevím a nechci se ho ptát, není to důležité.

„Omlouvám se.“

„Omlouváš se?“

„Byl bys radši, kdybych se neomluvila? Uznávám svoji chybu a omlouvám se.“

„Za co konkrétně?“

„Za to, že jsem řídila pod vlivem alkoholu, špatně ho odbourávám, věděla jsem, že nejspíš ještě nadýchám, neměla jsem za ten volant vůbec sedat, to byla strašná chyba, neomluvitelná chyba,“ kaju se. „Nikdy dřív jsem to neudělala, kdyby Marinka nebyla v nemocnici, tak bych...“

„Nesváděj to na Marinu.“

Číšník přinese lahev červeného vína, co si ke svému masu Marek vybral. K lanýžům se nehodí, ale dvě lahve nevypijeme a po skleničkách se to nevyplatí. Já

po tom našem předchozím dialogu stejně nehodlám pít vůbec. Marek si nejdřív k vínu jen znalecky přičichne, ale přičichne asi není ten správný výraz, když strčí do široké sklenice půl obličeje a mohutně se nadechne nosem, pak vínem pomalu několikrát zakrouží ve sklenici, strašně pomalu, a pak se na něj zase jen příšerně dlouho dívá, než se konečně napije, taky pomalu, a dlouho si nechá ten jeden hlt v ústech, všechno je tak dlouhé a pomalé, že číšník nejspíš usne.

Marek konečně polkne. „Výborné, v pořádku. Krásná, plná chuť. Výrazný tón ovoce, višně?“

„Švestky.“

„Višně a švestky, já jsem to věděl.“

„Přejete si taky ochutnat?“ Číšník se podívá na mě. Myslím, že to obvykle všem hostům u stolu nenabízí, že to teď dělá naschvál, že pochopil, že já nemůžu nic, že je mu Marek nesympatický, no jasně, je na mojí straně. Přátelsky na mě mrkne. Kdyby neměl ten plnovous, byl by to moc hezký kluk.

„Dobře.“

Nechám si nalít do svojí skleničky.

„Snad dokážu vyhodnotit, jestli je to víno v pořádku. Když říkám, že je výborné, tak je výborné. Moje žena rozliší jen červené od bílého, ale pije jako duha, to zas jo. No tak to ochutnej, dělej,“ vyzve mě.

Trošku si cucnu.

„Cítíš ty višně?“

Vždyť tam ani nejsou, sakra. „Spíš švestky.“

„Najednou jsi chytrá, poznáš hovno.“